

Bilag 2.

GROSSERER-SOCIETETET

Den 16. april 1975.

Grosserer-Societetets Komité skal meget henstille til udvalget, at det ikke indstiller det af handelsministeren fremsatte forslag til lov om oprettelse af en fond til midlertidig finansieringsbistand til konjunkturramte erhvervsvirksomheder til tingets vedtagelse.

Komiteen må finde, at forslaget i sit sigte er forfejlet og inkonsekvent, samt at det — uanset at det i den foreliggende form har midlertidighedens karakter — indeholder særdeles betænkelige perspektiver.

Forslagets inkonsekvente og skrivebords-teoretiske karakter vil med al tydelighed fremgå af dets formulering i § 3, stk. 2, „det er en forudsætning for bistand . . . at mulighederne for yderligere kapitaltilførsel fra de private pengeinstitutter er udtømt“, sammenholdt med formuleringen i de generelle bemærkninger til forslaget, at „bistanden skal . . . ydes på et så tidligt tidspunkt som muligt for derved at vinde tid til de sanerende bestræbelser“. Den her beskrevne situation vil begribeligvis aldrig komme til at foreligge.

Ganske uden forbindelse med virkeligheden forekommer endvidere den i forslaget centrale bestemmelse om, at bistand skal ydes til virksomheder, der rammes af midlertidige afsætningsvanskeligheder, men som efter en fondsbestyrelses skøn kan sikres fortsat beståen, uanset at finansieringsmulighederne fra de private pengeinstitutter er udtømt.

De tilfælde, som i bemærkningerne til forslaget er nævnt som eksempler, hvor en sådan bistand kan komme på tale, virker til det yderste overkonstruerede. Enten vil i de her nævnte tilfælde den pågældende

virksomheds pengeinstitut sikre fortsat finansiering, eller også har dette institut netop skønnet, at virksomheden ikke „er levedygtig på længere sigt“.

Såfremt den i forslaget skitserede fondsbestyrelse har samme kompetence i låneansøgningsvurderinger som den, der forefindes i de eksisterende pengeinstitutter, forekommer det mere end usandsynligt, at den skulle nå til en anden konklusion under sit arbejde end den, man ville nå til i et pengeinstitut, medmindre det just inden for fondens virke er hensigten at løbe risici for statsmidler, som går ud over, hvad der ud fra en normal vurdering forekommer rimeligt og forsvarligt.

Men skulle dette være hensigten, vil det for andre konkurrenceudsatte virksomheder med et udækket finansieringsbehov være helt uantageligt diskriminerende, at en fondsbestyrelse, der disponerer over statsmidler, mere eller mindre tilfældigt beslutter sig for at støtte en afgrænset kreds af virksomheder, der alene har det tilfælles, at de skønnes at have „særlig betydning for erhverv og beskæftigelse“. Et sådant skøn vil ifølge sagens natur indeholde et afgørende element af vilkårlighed.

Særlig betænkeligt er det, at en virksomhed, som ligger en anelse uden for, hvad fondens ledelse finder betydningsfuld, ikke blot forskelsbehandles i forhold til en konkurrent, der befinder sig i næsten den samme lånesituation, men yderligere må tåle, at låneloftet i de private pengeinstitutter bliver administreret desto mere restriktivt i takt med, at statsmidler på et diskriminerende grundlag stilles til rådighed for et udvalgt antal erhvervsvirksom-